

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовичъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 3 цванцика.

№ 89.

МИЛАННИКА.

I.

Тихій ветрићъ игра се са зеленымъ липћемъ и проноси пѣсме неизброены славуя, и развевая по долини прве мирисе развѣлогъ цвѣћа; ливада изшарана различнымъ фарбама, люлюшка се као таласи стишавајућегъ се мора; по гди-кои несташный лептирићъ трепти своимъ крилима и бира цвѣтъ на кои ће пасти; кошуте безъ стира спокойно у пригревку пасу, поредъ њихъ по шапће малый поточићъ и сакривенъ у трави тече кривудајући се у долину; по гди-кои гласъ звонцета удаљногъ стада чуе се. На истоку плаво небо румени, сунце првога Мая 1849. године рађа се. Читателю, уводимъ те у Кошутњакъ, да ту ово лепо майско јутро проведешъ.

Ко ниѣ видио Топчидеръ у Маю месецу, ко ниѣ изъ оне густе шуме слушао измѣшане пѣсме птица, ко ниѣ погледомъ своимъ грлио оне зелене долине и узвышене брежчиће; тај заиста нека се нехвали да е видио оно место, гдѣ се душа осећа у небесномъ раю, и гдѣ природа са цѣломъ својомъ разкошностју грли землю, и безъ икакве штеди, излива милине које су непонятнымъ некимъ управљанѣмъ овомъ свету наменѣне. Топчидеръ, то лепо место, које е кадро обилношћу свое дражести, да разнѣжи срце свакомъ Србину, Топчидеръ био е пуњ света, на све стране врвили су люди, жене и деца, и све е то хитило къ Айдукъ-чесми, да зору првогъ Мая онде дочека, гди е смиренный Доситей желіо вѣчно почивати.

Нигда ниѣ льпше пролетѣвъ јутро веселіе осіяло какавъ предѣль, нигда выше света у Топчидеру ниѣ было; али осимъ пѣсама птица, ни една весела пѣсма ниѣ се као обично чула изъ уста людски. У Бачкой и Банату ниѣ выше Срба было, обитатели њіовы лепы места и вароши разбегли су се изпредъ рушећегъ маџарскогъ надмоћія на све стране. Одъ куге нигда се ниѣ са великимъ страомъ и ужасомъ бегало, него што су Срби бегали одъ васкршавајуће маџарске независности. Хиљадама бегунаца врвили су по Топчидеру, жалость и туга обузимале су њіове уцвѣлене душе. Они нису мислили на радость овога света, оны су мислили на свое погореле куће, на опустошене њиве, и на изгубљене сроднике и крјятель. Богаташи кои су съ миллионима радили, очекивали су помоћъ одъ добровольни прилога свое браће

у Срби, имућни ратари кои су свою кућу и свое пуне амбаре имали, надниче да могу сувъ комадъ хлеба своіой жени и деца пружити. — Сви су у туги и очаянію врвили крозь честе шумице, и сви су се прикупљали Айдук-чесми, као каквомъ завѣту, или као да е то какавъ волшебный изворъ утѣхе, кои е кадаръ нагомилане бѣде и туге у ербскимъ грудима разблажити. Хайде и ты читателю къ томе приятномъ месту, хайде, и седни на ону траву орошену сиротиньскомъ сузомъ бегунаца; и помози ми сматрати њіове уздисае. Кадъ еданъ народъ страда, кадъ еданъ поштень и храбаръ народъ, пакостна судбина крозь вѣкове гони, онда поединый люди кои чувства имаю, нетреба свое сузе да штеде.

Айдук-чесма у кошутњаку налчила е тога јутра на какву скупиштину или логоръ. Ко е годъ дошао онъ се ту зауставіо, наіо се уздишући оне ладне воде и увѣренъ да нема кудъ ни камо даљ, сваки е избрао себе место и сео. Пространа она долиница око чесме была е препуна. Све готово жене и девойке биле су обучене у црно жалостно одѣло; люди раздѣлени на томиле сносили су яче свою пропасть, они су изгледали као невиный осуђеникъ кадъ се на губилиште води. Редко се какавъ разговоръ чуе, жуборъ Айдук-чесме и лепота природе іошть су већма разнѣжили ожалошћена срца. Поредъ све мложине света, таква е тишина траала, као кадъ се какавъ мртавъ у землю спушта. Наѣдашпуть заори се ясно еданъ лепъ мушкій гласъ праћенъ са флаутомъ изъ најближе шумице.

„Ахъ судбино ербскогъ рода,
Докле ћешъ насъ гонити?
И докле ћешъ Србство тужно
Све къ пропасти водити.
Мало-л' ти е што намъ узе,
Изъ средъ славе Душана,
Мало-л' су ти наше сузе,
И освете душмана.
Мало-л' ти е судбо плета,
На Косову несрећа;
Мало-л' ти е, четыреъ века
Што немасмо пролећа.
Заръ те ниѣ насвѣтила,
Звека тешки ланаца;
Заръ ти ниѣ доста была
Бѣда наши отаца.

Зарь іошть ниси ублажена,
О судбно немилла,
Веће идешь да саранишь
И последивъ Србина!
(продуженъ слѣдуюе.)

НЕМУШТИ ЁЗЫКЪ.

(народна приповедка изъ Збирке В. С. К.)

У некаква човека было е еданъ чобанъ кои га е много годана верно и поштено служіо. Едномъ идући за овцама чуе у шуми неку писку, а незнаѣаше шта е. На тай гласъ отиде онъ у шуму да види шта е. Кадъ тамо, али се запожарило па у пожару змія пишти. Кадъ чобанъ то види, стане да гледа шта ће змія радити, еръ се око нѣ са свію страна было запожарило, и пожаръ се единако къ нъой примицао. Онда змія повиче изъ пожара: „Чобане, за Бога, избави ме изъ ове ватре!“ Онда іой чобанъ пружи свой штапъ преко ватре, а она по штапу изаѣе, па нѣму на руку, па по руцы домили до врата и савіе му се око врата. Кадъ чобанъ то види, наѣе се у чуду, па рече змія: „Шта е то, у зао часъ! Я тебе избави а себе погуби.“ Змія му одговори: „Небой се ништа, него ме носи кући моме отцу. Мой отаць зміинъи царь.“ Онда іой се чобанъ стане молити и изговарати да не може оставити свои оваца, а змія му рече: „Не брини се ни мало за овце; овцама неће бити ништа; само хайде што брже.“ Онда чобанъ поѣе са зміомъ крозь шуму и найпосле доѣе на едну капию која е была одъ самы змія. Кадъ доѣу ту, змія на врату чобанову звизне, а зміе се све одма разплету. Онда змія рече чобану: „Кадъ доѣмо у дворъ къ моме отцу, онъ ће теби давати шта годъ заштешъ: сребра, злата и драгогъ камени, али ты неузимај ништа, него ишти немущти езыкъ. Онъ ће се дуго затезати, али ће ти найпосле опетъ дати.“ У томе доѣу у дворъ къ отцу, и отаць плачући запыта змію: „За Бога, синко! гди си?“ А она му каже све по реду како е было обколіо пожаръ и како е чобанъ избавіо. Онда царь зміинъи рече чобану: „Шта ћешъ да ти дамъ за то што си ми сына избавіо?“ Чобанъ одговори: „Ништа друго неѣу, него да ми дашъ немущти езыкъ.“ А царь рече: „Ніе то за тебе, еръ да ти то дамъ, па да коме кажешъ, ты бы одма умро, него ишти друго штогодъ оѣешъ даѣу ти.“ На то му чобанъ одговори: „Ако ћешъ ми што дати, дай ми немущти езыкъ, ако ли ми то недашь, а ти съ богомъ остай! мени друго нетреба ништа.“ Па поѣе да иде. Онда га царь врати натрагъ говорећи му: „Стани! оди овамо, кадъ башъ то хоѣешъ. Зини.“ Чобанъ зине, а зміинъи му царь дуне у уста, па му рече: „сада ты мени дуни у уста.“ Чобанъ му дуне у уста а зміинъи царь опетъ чобанину. И тако три пута дуну еданъ другоме у уста, па му онда зміинъи царь рече: „Садъ имаши немущти езыкъ. Иди съ Богомъ, али за главу свою никома не казуй, еръ ако кажешъ коме годъ, одмахъ ћешъ умрети.“ Чобанъ поѣе крозь шуму, и идући чуяше и разумеваше све што говоре птице и траве и све што е на свету. Кадъ доѣе къ овцама и наѣе ий све на брою и на миру, леже мало да се одмори. Текъ што легне, али долете два гаврана те падну на едно дрво и почну се разговарати своимъ езыкомъ говорећи: „Кадъ бы знао овай чобанъ, онде гди лежи оно црно шиљѣе има у земљи пушь подрумъ сребра и злата.“

Чобанъ кадъ чуе то, отиде своме господару те му каже, а господаръ дотера кола па одкопаю врата одъ подрума и крену благо кући. Овай е господаръ былъ поштень человекъ па све благо даде чобану говорећи му: „Ево сынко, ово е све твоє благо, то е теби Богъ дао. Него ты начини себи кућу па се жени, те живи съ тимъ благомъ.“ Чобанъ узме благо, начини кућу, и оженивши се стане живити, и мало по мало изиѣе онъ найбогатіи человекъ — не само у ономе селу него у свой околинѣ не га было. Имао е свога овчара, говедара, коньшара, свинара, млогу имовину и велико богатство. Едномъ лицемъ на Божићъ рече онъ своіой жени: „Спреди вина и ракіе и свега што треба, па ћемо сутра ићи на салашъ да носимо пастирима нека се и они провеселе.“ Жена га послуша и уради све како е заповедіо. Кадъ сутраданъ отиду на салашъ, онда газда у вече каже свима пастирима: „Садъ сви скупите се, па едите и пите и веселите се, а я ћу бити кодъ стоке сву ноћ.“ И тако газда отиде и остане кодъ стоке. Кадъ е было око поноћи, али куряцы заурлаю, а пси залаю: куряцы говоре своимъ езыкомъ: „Можемо ли доћи да учинимо штету, па ће бити мяса и вама?“ А пси одговараю своимъ езыкомъ: „Доѣте да бы смо се и мы наели!“ Али меѣу псима бѣше еданъ матори пасъ кои само іошъ два зуба имаѣаше у глави. Онай матори пасъ стане говорити куряцима: „Тамо нѣма то и то! Докъ су іошъ ова два зуба мени у глави, нећете вы учинити штете моме господару.“ А то газда све слуша и разуме што они говоре. Кадъ у ютру сване, онда газда заповеди, да све псе потуку само онога маторога пса да оставе. Слуге стану говорити: „За Бога, господару, штета е!“ А газда имъ одговори: „Што реко то да учините.“ Па се справи са женомъ кући, и поѣу на коньма: подъ нѣмѣ бѣше конь, а подъ женомъ кобила. Идући тако человекъ измакне напредъ, а жена заостане. Онда конь подъ човекомъ зарже: конь вели кобили: „Айде брже! што си остала!“ А кобила одговори: „Е, ласно е теби: ти носишь едного господара, а я трое: носимъ газдарицу, и у нъой дете, па у себи ждребе.“ На то се человекъ обазре и насмеє, а жена то опази, па брже ободѣ кобилу и стигне човека па га запыта зашто се насмея. Онъ іой одговори: „Ни зашто, само онако.“ Али жени не буде то доста него салети мужа да іой каже зашто се насмеяо. Онъ се стане бранити: „Проћи ме се, жено, Богъ съ тобомъ! што ти е? не знамъ ни самъ.“ Али што се онъ више браняше, она све више навалываше на нѣга да іой каже зашто се насмеяо. Найпосле іой человекъ рече: „Ако ти кажемъ, я ћу одма умрети.“ Она опетъ зато немарећи единако навали говорећи де другіе не може бити него да іой каже. У томъ доѣу кући. Одседнувши съ коня, человекъ одма наручи мртвачки сандукъ и кадъ буде готовъ, метне га предъ кућу па каже жени: „Ево садъ ћу лећи у сандукъ па да ти кажемъ за што самъ се насмеяо; али како ти кажемъ, одма ћу умрети.“ И тако легне у сандукъ, па іошъ еданпутъ обазре се око себе, кадъ али онай матори пасъ дошао одъ стоке и сео му чело главе па плаче. Человекъ опазивши то рече жени: „Донеси еданъ комадь хлеба те подай томе псу.“ Жена донесе комадь хлеба и баци предъ пса, али пасъ веће ни да гледа, а петао доѣе и стане клювати у комадь; онда пасъ рече петлу: „Несрећо неси та! теби е

до ва, а видишь гди газда оће да умре!“ А петао му одговори: „Па некъ умре кадъ е лудъ. У мене има сто жена, па ии свабимъ све на едно зрно прое кадъ гди на ђемъ, а кадъ оне дођу, я га прождеремъ; ако ли се коя стане ердити, я е одма кљономъ; а онъ нѣ вреданъ едну да умири.“ Кадъ то човекъ чув. онъ устане изъ сандука, па узме батину и дозове жену у собу: „Оди жено да ти кажемъ.“ Па све батиномъ по нъой; „Ето, то е жено! Ето то е, жено!“ И тако се жена смири и никадъ та више не забыта да јой каже зашто се смеао.

ПОДГРЪВЦИ.

Највеће у целомъ свету фабрике, које цыгаре израђују налазе се у Манили, одкудъ оне, најмилије Манила-цыгаре долазе. Выше одъ десетъ илјада девојка наоде се у двама правителству принадлежећимъ фабрикама непрестанце у послу, а израђенъ еспањ тако силну продају наоди, да несматрајући на грдно количество, које илјадама руку свакој данъ израђују, опетъ се никада неможе велика готовина да нагомила. Те две фабрике заузимаю цео еданъ дугачкѣй сокакъ, а у њинимъ пространимъ дворанама виде се раденице, како различите за израђенъ прекрасны ти цыгара изискујуће се манипулације са удивленя достойномъ вештиномъ извршую. Страовита ука бука ори се изъ ти дворана, гди стотинама руку петельки свои лишена лишѣа съ ножевима своимъ изравною и углачаваю.

— Велика архива венеціанске (мѣтачке) републике бров 13 милиона свезки и наоде се у 300 соба некадашнѣгъ монастыра. Међу тима се налази рукописъ и диплома одъ разны владѣтеля најстариѣгъ времена.

— Енглески миссионеръ, докторъ Вендвудъ, имао е прилику у Нанкингу еданъ родъ хинеске библије видити. Библија е та была скупоцена и необично начинѣна. Она се састојла изъ ружично-рвене боје свилоногъ атласа, кой е преко сто аршина дугачакъ и скоро аршинъ широкъ быо. На томъ скупоценомъ комаду была су писмена измолвана, посао кой е тако исто тежакъ и труданъ быти морао, као што е и дѣятельность млого писара на себе обратити морао. Дугачакъ тай комадъ быо е са златнымъ печатанымъ линијама подељенъ на просторе, кои су стопу едну шикори были, и на којима су едвако повизне заглавѣя написани были. Черте писмена изгледале су особито накинѣне. Свиленъ та матерѣя была е некогъ рода туткаломъ, јоштъ светломъ направљена, него што е свила по себи безъ тога была и изгледала е врло чврста и постоянна. На свакомъ е крају одъ тога комада сребрна и богато позлаћена шибка, мотка, утврђена была, на кою се библија наместити могла. Ове су се шибке у скупоценой полицѣ—рафу—око свое осовине тако лако окретале, да се, докъ се една страна библије око шибке свое увѣяла, друга страна библије одвѣяла. Цела справа ова заузимала е дворану едну одъ прилике десетъ квадратны хватѣй велику. Као што Вендвудъ мисли, библија е ова при свемъ томъ съ млогимъ изменама написана, и сдржи у себи поредъ изоставленя читавы коньига и смѣсице хинески научены мужева.

— Енглескѣй капетанъ Александеръ преданъ е быо и срцемъ и душомъ за путешествѣяма, а имао е ва го и природанъ даръ. Онъ е више одъ десетъ година у самомъ путованю провео. Напоследку е посетѣо и южну Африку, кое му е мимогредно служило као за предуготовљанѣ за женѣдбу. То естъ, онъ е испросѣо быо за себе девојку, па е исту подъ даромъ оставѣо а предугото е путешествие међу дивљакѣ, изложѣо се највећимъ опасностима одъ лавова, елѣфанта, носорога, носва и маймуна, и текъ кадъ се као заблуђеный племиѣтъ украсенъ са знацима побѣде, са лавовскимъ реповима, елѣфантскимъ предњимъ зубима, носорожкимъ роговима, носевскимъ перама и маймуноскимъ кожама кући својой вратио, држао е да е брачногъ станя достоянъ. У књѣги путованя своегъ између осталога, казуе и то, каковогъ су Црицы о различитости човеческе боје мѣнѣна. Они веле: кадъ е Богъ белогъ човека створио, позавѣди му ђаво, па покуша и онъ, да човека створи. Истина нѣму е намѣра нѣгова добро за рукомъ изишла, само што е човекъ нѣговъ быо црнъ као и онъ. Онъ се намоти и изъ лютинѣ измене шакомъ и плѣсне то створенъ свое. Одтуда дакле и данданашнѣй Црицы плѣоснасть носъ и црну бою имаю.

— У целомъ свету најскупоцѣнѣе село зацело Реалъ делъ Монте у Мѣини. Наши богатоши насвакој начинъ еду са сребромъ, али Реал-делъ-Монтевцы иду по сребру и живе у сребру. Калдрма и циглѣ влити каменъ за зиданъ нѣовы кућа све е то одъ сребрне руде, само накалость што нема доста важности да обитателъ свое, кой богате жице у сусѣдству имаю, трудъ нѣовъ око разлучаваня исты награди.

— Еданъ чокотъ у Хамптонкуру, као чудо описую да е преко 110 стопа дугачакъ и коренъ нѣговъ, кой е выше землѣ 3 стопе изишао, сдржи у округу своемъ 30 палаца. У роднымъ годинама окити се онъ са више одъ 2500 гроздова одъ кой е свакој, едну на друго узимаюћи, по едну фунту тежакъ а къ томе јоштъ и особито е вкусанъ и сладакъ.

— Да овай давашнѣй ратъ не само люде немидѣце коси, већ да и страшногъ трошка стае, можемо ясно видити изъ овога, што су сами Французи у теченю прошлогъ Юнѣ мѣсеца у Криму изъ Француске примили дакле: 10.098 коня и мазгѣй, 7404 вола и бивола, 6800 оваца, 4864 центи и 4204 сандука цвибока, 6531 центи брашна, 2232 центи сланине, 515 центи кафе, 1000 центи шећера, 574 центи ширинца, 8 лађѣй цвибока и брашна, 33.421 хектолитръ вина (хектолитръ е мера, коя сдржи у себи 100 литра, а еданъ литръ две фунте течности,) 400 сандука и 5 тонна (тонна е лађарска мера 2000 фунти) равѣ, 1387 хектолитра рума, 51 704 центе ечма, 39.309 центи сена и сламе, 6617 центи дрва, 44.157 греда и дасака, две лађе опетъ тога истога, 25.000 торбѣй леба, 68 кола, 400 седала, 20 кола за пртлягъ, 4 преса (што ѣй вода окреће), 39.500 кошара (корпа што се са земљомъ напуни), 1000 коса, 73 предѣя и 117 стражнѣй станова за воена кола, 400 точкова, 2159 снопа пружа за корпе и шапине, 11 сандука и 190 долаша за топѣйску цебану, едну лађу стварѣй потребны за логоръ, три лађе барута и ракетла, 100 буррадѣ тога истога, 332 сандука топѣй-

ске цебане, 63 тонне шпиталески стварій, 97 балла платна, 44 сандука рукавица, 40 сандука дрвени цицела, 1000 крпа дебелого платна за цакове, 25.000 покривача, 393 балле съ халминама, 63.000 киллограма лафета и точкова, 34.200 бомбій, танета и граната, 700 сандука и 2.514.634 фишека. И то е све у единомъ месецу однешено и потрошено у Криму само на француску войску.

М Р В И Ц Е.

— Неколицини млади людій, изъ едне окружне вароши, падне у память, да шалу проведу съ еднимъ човекомъ, кои се често опіао. И занета после неколико дана овай у варошь дође, добро се напиѣ, и почне се веѣть у мракъ спремати, да се кући натрагъ враги. Но ови пре нѣга иза вароши изиђу, и иза пута поседаю чекмаюћи га да и онт дође. Скипу га съ коня, и учине се тако, као да су му ценове испразнили, али му ништа одузели нису, после га опетъ подигну и посаде на коня, ошину коня и пусте овога да иде кудъ оће. Но большигурности ради привежу га добро за коня, али му лице окрену коньскомъ репу. Конь познаваюћи добро путь одкаса управо у село и стане кодъ кућевне капиѣ газде свога. Жена позна мужа свога по гласу и изиђе му съ горећомъ свећомъ насусреть. Чимъ га опази у чудноватомъ томъ положаю запыта га: „шта то бы съ нѣмъ, а онъ іой заплетаюћи езикомъ одговори: Неколько угурсуза оплячкаше ме на путу и поробише, а шта ми е іошь найвыше жао, и коню моме главу одсекосе.“

— Отаць рече кѣри своіой: кѣрко, ако се удашь учини ћешъ добро дѣло; ако се неудашъ, учини ћешъ велико дѣло. Ахъ отаць, одговори она, я ћу само добро дѣло да учинимъ, а велико ћу дѣло да оставимъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— По гласу едного писма изъ Берлина држи се за цѣло, да се у Паризу озбиљно о миру ради, и да о томе сада найвыше настои Баварска и Саксонія. Царъ Наполеонъ не држи за немогућно да се миръ неће моћи скоро повратити. Париске опетъ новине веле, да в францускій министеръ ино-страны дѣла графъ Валѣвски казао воеславницима нѣмачинимъ: да в найпречій путь къ миру ако све нѣмачке државе приста-ну на страну западны сила, и онда бы Русія безъ одлаганя на миръ пристала, при томъ увѣравао в посланике стране, да Француска политика нема никакви скривены себичны интереса.

— Званичне француске новине туже се на поступакъ краля грчкогъ и краљице, и описую ій као явне пріятель руске. Особито замѣрава Француска, што су се садъ скоро крмль грчкій и краљица свратили у скороозидану руску цркву у Атили подъ тымъ изговоромъ, да виде како в црква молована, а у цркви свештенство и народъ стаали су готови, и како в краљ съ краљицомъ ушао, служба и молебствіе почне за побѣду рускомъ оружію противу непріятели православне вѣре. По томе допнеу у званичнымъ францускимъ новинама заклю-

чую млоги да ће западне силе скоро прекнути сношенія са Грчкомъ. Исто тако и краљство неаполитанско све веѣма и веѣма долази у замерку Французима и Енглезима.

— Министеръ краля белгискогъ излазио е предъ цара францускогъ поради преговараня о миру, и царъ в казао да ће се упустити у преговоре радо, само ако Русія буде искрено склона миру.

— Одъ 18. Окт. пишу изъ Одесе: да царъ Александръ намѣрава са своіомъ браћомъ у Николаеву провести целу зиму. По новой единой наредби лако равѣни офицари неће одъ сада у пензию долазити, него ће съ повышенѣмъ едного чина, обучавати нове войникке, да око тога здрави офицари недангубе.

— Изъ Крима нема никакви новости. Главный станъ Горчакова сада е у Бакчи-Сараю, кои утврђуе на брзу руку ту одъ саме природе за обрану згодну варошь. Жители те вароши (по већой части су Татари) добила су заповѣсть да се мораю у Симферополь селити.

— Распра између Енглеске и Америке све озбиљниѣ постае. Америка зактева страота много кобшта, а Енглеска све іой одриче и ништа нечини. И по томе немогу се ове две землѣ тако брзо изравнати.

— На бойномъ полю нема никакви важны новости. Само се чуе да в Омръ-паша неку часть ране и вобны потреба што се руской войсцы носило, срео и отео, и томъ приликомъ да су Руси око 300 людій изгубили. Поредъ тога гласа чуло се да ће руска войска зимусъ повући се одъ Карса.

— У Паризу ишла су царева кола да приме цара кои в изъ Фонтенблоа долазио, едномъ катани загре конь, и тимъ случаемъ изпадне му пиштоль, и кадъ падне на землю пукне, и кугла погоди едного надничара; и одатле пукне гласъ по цѣломъ Паризу да е опетъ на цара неко пуцао. Царъ како е чуо за тай случай пошлѣ ономъ ранѣномъ свогъ првогъ лѣкара в хиляду гроша.

— Херйхерцога Фердинанда Макса (брата цара аустрийскогъ) кои се возіо крозь Триѣсть, преврну се кола, и онъ опасно буде на глави повреѣенъ. На тай гласъ царъ в изъ Беча у Триѣсть отишао. И по последнѣмъ извѣстію опасность е прошла.

— Американска флотила састосѣа се изъ 9 фрегата и пароброда и 1 одъ маньи лѣѣа, приспѣла е у Пирею, и одатле намѣрава пловити у Цариградъ.

— Генералъ рускій Кохановићъ кои се у Кинбурну пре-дао, безъ икакве страже са своіомъ свитомъ слободно шета по Цариграду, и свуда е съ одличіемъ приманъ.

О Г Л А С И.

Два коня дората одъ четири године, заедно са амовима и еднимъ колима, налазе се на продаю. Ко жели купити, може ій у кафани г. Николчета, на малой піяцы, до идуће суботе видити и цену дознати.

— У кући Манойла Антонієвића болтаціе у пиварскомъ сокаку има една магаза за издаванѣ подъ крпю. Ко жели узети нека се у той кући яви.

Одгонетка. — Муна.